

Jenei Gyula

Haldoklós, hazudós

– jegyzetvers –

az öregotthonban anyám lábfejét nézem. ketten leszünk a szobában. ő akkor már öntudatlanul fekszik az ágyon, hanyatt. néha motyog csupán valami furcsa félébrenlétben. féltudatban. félig még itt, félig amott. próbálom elképzelni, milyen filmet vetít szemhéja mögött a morfium. azzal teszik elviselhetőbbé a fájdalmat a gondozók. de az is lehet, másfajta csillapítót használnak, s én is teljesen másra gondolok, és csak amikor ezt a verset írom, akkor gondolom úgy, hogy így gondolom. mert ami történik majd, ugyanolyan bizonytalan, mint ami elmúlt. nézem anyám lábát: harminckilences, hosszúkás. a körmöket le kéne vágni. nagyok. szólhatnék a gondozónőnek, vágja le. esetleg adnék neki valamennyi pénzt. levághatnám én is, ha lenne nálam olló vagy körömcsipesz. de ha lenne, levágnám? egy haldoklónak? arra a kis időre? talán ezt nem is ott, az ágynál gondolom, hanem jóval később. akkorra már biztosan megszeliődül az érzés. elvackolódik a tudatalattiban, hogy onnan irányítsa cselekedeteimet. hogy ne hagyja nyugton a lelkiismeretet. a levágtatlan körmök, az elmulasztott szeretet és gondviselés lelkiismerete. nézem anyám lábát. kilóg a takaró alól. és akkor vagy később eszembe jut, öregségére mennyi kékes, göcsörtös visszaret növeszt a lábszárán, de azt épp takaró fedi. odakint az utca szennyére hull a hó. nézem anyám lábát, a csontok és inak védvonalait, amint visszahúzódik mögéjük a hús, ahogy elfogy a test, halkul az élet, nézem a pergamenszerű, szürkés vagy ki tudja, milyen színű bőr apró barázdáit, s visszarémlik, milyen lesz fiatalon. mezítlábas nyári estén. vagy később,

JENEI GYULA (1962) költő, szerkesztő, újságíró, tanár. Legutóbbi kötete: *Szabadulószoza*. Verebes György grafikáival (2022).

fájós-bütykösen. anyám lába a halálos ágyon. hogy jutnak eszembe majd éppen ezek a képek? talán megtapadnak valahol a koponyám belső falán, s beszéltetnek magukról? vagy csak verset akarok írni, s más híján anyám lába a téma? vagy inkább az én lábam? néha, zuhanyzás közben, ijedten kapom el tekintetemet a lábfejemről. kitöltik még a szövetek a csontok közét, a köröm is le lesz vágva, mégis anyám lábfeje jut eszembe a sajátomról. a létezés botránya. amikor majd ezt írom, lehet, bevillan valami ímél. egy filmről levelezek valakivel, arról, hogy a műalkotásnak mennyire szükségszerű adaléka a fény, a sátántangóból kilátszhat-e a remény? az egyik tanárától hallott idézettel érvel az illető: *ha az egész égbolt le is szakad, egy pacsirta mindig fölfelé repül.* mikor otthagynom anyámat tovább haldokolni az öregotthonban, a járdákon sós latyak a hó. később tavasz jön. addigra eltemetjük anyámat, és lehet, pacsirták is lesznek az égen, ám nem ismerem fel őket sem alakjukról, sem tollazatuk színéről, sem repülésük ívéről, sem hangjukról. de hogy ne legyen szomorú a vers vége, pacsirtarepülésnek hazudom azt, ahogy püfölöm a klaviatúrán a betűket, miközben a mennyboltról omlik alá, egyre csak potyog a vakolat.